

ΠΡΟΣ ΔΙΑΣΚΕΛΑΖΟΥΝ ΟΙ ΚΙΤΡΙΝΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ

Η ΚΟΚΚΟΡΟΜΑΧΙΑΣ ΤΗΣ ΑΠΟ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

Τὰ συναρπαστικά «μάτς» τῶν πετεινῶν στὶς Τροπικὲς Χώρες. Τὸ κάθος τῶν ἡμιαγρίων ἰθαγενῶν τῆς Σουμάτρης γιὰ τὶς κοκκορομαχίες. Οἱ αἰματηροὶ γυναικεκαυγάδες στὰ νησιά τῶν Μπάκι γιὰ τὸ ἀσταλίνο σπέρμα τοῦ νικητοῦ. Μιὰ ὑπερδυσματική κοκκορομαχία στὴν Αἴτη. Ὁ φανατισμὸς καὶ τὰ στοιχίματα τῶν μαύρων. Πῶς προσπεύονται καὶ πῶς μονομαχοῦν οἱ πετεινοὶ στὶς Ἀντίλλες, κτλ. κτλ.

Εὐρύλης, οὔτε τὰ ποδοσφαιρικά «μάτς», οὔτε ἡ πυγμαχικὴ συναντήσεως, οὔτε κ' αὐτὲς ἀκόμη ἡ ἱπποδρομίες ἔχουν τόσο φανατικὸς λάτρεις, ὅσο τὰ αἰματηρὰ κ' ἀγωνιώδη «μάτς», ποὺ δίνουν οἱ πετεινοὶ -παλαιστοὶ στὶς Τροπικὲς Χώρες, ἀπ' τὴ Σιγκαπούρη ὡς τὰ νησιά τῶν Ἀντιλλῶν.

Κατὰ τὰ ταξίδια μου λοιπὸν στὰ παράλια τῆς Κίνας, στὸ Σιάμ, στὴ Μαλαισία, στὴ Σουμάτρα, στὴ Γιάβα, στὰ νησιά τῶν Μπάκι καὶ στὴν Αἴτη τῶν Ἀντιλλῶν, συνάντησα παντοῦ τόσο φανατικὸς πετεινοφίλους, ὅσοτε δὲν διαστὰν πὺ δὲν ἡ κοκκορομαχίες εἶνε τὰ πὺ παράξενα, μὰ καὶ τὰ πὺ...θεματικὰ χροῖσματα ὁμαδικῆς τρέλλας !..

Στὴ νῆσο Σουμάτρα, παραδείγματος χάριν, δταν ἔκανα μιὰ μεγάλη περιουσία στὰ χωριὰ τῶν Μπαϊάκ, αἰτῶν τῶν τόσο...πολιτισμῶν ἰθαγενῶν, ποὺ ἔχουν ἀκόμη τὴν ἰδιοτροπία νὰ ροδωφίρουν κάπου - κάπου στὴ φωτιὰ κανέναν ἄνθρωπο κατὰ τὶς ἐβδομάδες τῶν ἰσχυρῶν ἀγγελῶδων, ἔβλεπα πάντα διὰ κάθε ἐπίσημη δεξίωση καὶ κάθε μεγάλη τελετὴ κατέλιγε θριαμβευτικὰ σὲ μιὰ κοκκορομαχία !

Τὰ κοττίετα τῶν πετεινῶν εἶνε τὸ καμάρὸ κάθε χωριῶ τῆς Σουμάτρης. Οἱ πετεινοὶ - παλαιστοὶ φυλάγονται μὲ μεγάλη προσοχὴ μέσα σὲ σφραγιστὴν κλωβὸν καὶ προτονοῦνται μὲ χιλίες - δυὸ προφυλάξεις γιὰ τὴν αἰματηρὴ μάχη. Ὅσο γιὰ τὴν Κίνα καὶ τὴν Ἰαπωνία, ἔχει πέρα ἐπάρχουν ὄχι μόνον εἰδικὰ βιβλία γιὰ τὴν ἀνατροφή τῶν πετεινῶν - παλαιστῶν, ἀλλὰ καὶ εἰδικὲς σχολὲς μὲ διασήμες πηροτρόφους καὶ ἀναριθμήτους μαθητὰς.

Στὰ νησιά τῶν Μπάκι, ἔξ ἄλλου, αὐτὸς ὁ φανατισμὸς τῶν ἰθαγενῶν γιὰ τὶς κοκκορομαχίες εἶχε φτάσει σὲ τέτοιο σημεῖο φρενιτιδῶς, ὅσοτε ἡ Ὀλλανδικὴ ἀρχὴ ἀναγκάστηεν νὰ τὶς ἀπαγορεύσουν καὶ νὰ ἐπιτρέψουν σὲ σπάνιες μόνο περιπτώσεις τὴ διεξαγωγή τους, ὅπως κατὰ τὶς ἐπίσημες ἡμέρες ἢ κατὰ τὶς εἰδικὲς γιορτές. Μὰ οἱ ἰθαγενεῖς τῶν Μπάκι, ἀνευλόγητοι, διοργανῶνουν κρυφὰ κάθε τόσο περιφρῆμες κοκκορομαχίες, ποὺ συγκεντρῶνουν στὰ χωριὰ τους ἕνα ἄπειρο πλήθος φανατικῶν λάτρων...

Ὅταν ἔρθει τώρα ἡ ὥρα τοῦ «μάτς», οἱ ἰθαγενεῖς διατηρῶν διαλέγον μὲ χιλίες - δυὸ διαστατώσεις καὶ μὲ ἀπερίφραχτη προσοχὴ τὰ ζευγάρια ποὺ θὰ «μονομαχήσουν» στὴ μέση τῆς μικρῆς πλατείας, γύρω ἀπ' τὴν ὁποῖαν ἔχουν συγκεντρωθῆ οἱ ἄλλοι, καὶ ἀνιπόνοιο θεατὰ. Ἐπειτα τοὺς δένουν στὸ δεξιὸ πόδι ἕνα κλωβὸν καὶ μετρὸ σπρωτῶν καὶ τοὺς σκελίζουν ἢ ἕνα σφραγιστὸν κλωβὸν, ὅς τὴν ὥρα ποὺ θὰ τελειώσουν περὶ τὰ στοιχίματα μεταξύ τους οἱ φανατιστὴν ἰθαγενεῖς. Τότε, ἢ ἕνα σφύριγμα, ἔσκαζονται τοὺς πετεινοὺς, ποὺ χμυτῶν ἀμέσως μὲ λύσσα ὁ ἕνας ἀπάνω στὸν ἄλλο κ' ἔρχονται τ' ὄργια τοιμητῶν καὶ τὶς θανατηφόρες σπρωτινές...

Οἱ πετεινοὶ - παλαιστοὶ, ὅπως εἶπαμε, ἀνατρέφονται μὲ εἰδικὸ τρόπο καὶ γίνονται ὑπερβολικὰ δυνατοὶ ἢ ἐκπικνιδιο. Στὸ τέλος πάντα κάθε κοκκορομαχίας ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους φορεῖ ἀπὸ τὶς φριζώδεις πηγές του, πολλές φορές δὲ σκοτώνονται κ' οἱ δυὸ ἀντίπαλοι.

Τὰ αἰματηρὰ αὐτὰ μάτς συνδέονται καὶ μὲ μερικὰ περιεργὰ ἔθια. Στὰ νησιά τῶν Μπάκι, παραδείγματος χάριν, ὅσοτε ἀπὸ κάθε κοκκορομαχία, τὸ ἀσταλίνο σπέρμα τοῦ νικητοῦ προσφέρεται ὡς ἐνδειξὴς μεγάλης τιμῆς καὶ ἰσχυρῆς στὴν πὺ ὁμοφρῆ γυναικα, ποὺ βρῶσεται μεταξύ τῶν ἰσχυρῶν. Κ' ὅπως εἶνε ἐλόμιο, γιὰ τὴν ἀναμῆρξ τῆς πὺ ὁμοφρῆς ἰθαγενεῶς, ἡ κοκκορομαχίας συνεχίζονται μὲ τραγικὲς γυναικομαχίες, ποὺ καταλήγουν πάντα σὲ ἐμφύλιο σφαγεργμὸν !

Γ' αὐτὸν τὸ λόγο λοιπὸν ἡ Ὀλλανδικὴ ἀρχὴ ἔχουν ἀπαγορεύσει τὴν ἐλευθέρου ὁργάνωση τῶν κοκκορομαχιῶν. Μὰ οἱ ἰθαγενεῖς τῶν Μπάκι προτιμῶν νὰ πληρώνουν μεγάλα πρόστιμα, παρὰ νὰ κάνουν ἕνα μῆνα χωρίς νὰ δοῦν τοὺς ἀγαπημένους τους πετεινοὺς νὰ ἐσφαλίζονται μὲ τὴν μύτη καὶ μὲ τ' ἀσταλίνο σπρωτῶν... * * *

Ἄπ' ἄλλες ὁμοτίες, τὶς κοκκορομαχίες ποὺ παρακολούθησα στὴν Ἀποῦ Ἀνατολή καὶ στὴν Ὠκεανία, καμιά δὲν μπορεῖ νὰ συγκριθῆ μὲ τὸ ἄεξαστο θέαμα μιᾶς κοκκορομαχίας, ποὺ εἶδα ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ στὶς Ἀντίλλες. Ἐνα ἀπόγευμα, στὴν Αἴτη, κάποιος ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς φίλους

μου μὲ πήρε μαζί του, γιὰ νὰ πάμε νὰ δοῦμε μιὰ κοκκορομαχία στὴν ἐξοχὴ, σὲ μιὰ φρενία, ὅπου δοῦνταν τρεῖς χιλιάδες μαύροι.

Στὸ βάθος λοιπὸν αὐτῆς τῆς ἀπεραντῆς φρενίας ἦταν ἕνα εἶδος στίβου, μὲ πατημένο χώμα, ποὺ εἶχε διαμέτρο τέσσερα ἢ πέντε μέτρα. Στὸ κέντρο του ἦταν μνηγμένος ἕνας χοντρὸς στόλος, σὺν πελοῖο χροὶ ὁμοφρῆλας, ποὺ ὑποβάσταζε μιὰ στρογγυλὴ στέγη ἀπὸ ξερὰ φύλλα φοινικῆς, μέσα ἀπ' τὰ ὁποῖα περνοῦσε ὁ ἥλιος καὶ σχηματίζε καταγῆς διάφορες περιεργές φωτεινὲς χηλίδες. Ἀέναντι, στὸ βάθος, ἀπλοῦνταν ἕνα καταρραῖο τοῖσι, μὲ ἰσχνὰ ἄλογα, ποὺ βροχοῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὰ χορῶνι...

Γύρω ἀπὸ τὸ στίβο ἦταν ἕνα κυκλικὸ φράγμα ἀπὸ κάρβουλα καὶ αἰὸν του ὄχτῳ ἢ δέκα πρόχειρες κερκίδες, πλημμυρισμένες ἀπὸ τοὺς μαύρους θεατὰς, ποὺ φοροῦσαν ἄσπρα ροῖχα, κλωστές ἀπὸ χακί, μπλε «φορέμ» ἔργατοῦ κ' ἕνα τεράστιο φάθιο καπέλλο στὸ κεφάλι. Στὴν πρώτη κερκίδα τ' ἀραπάκια, περιεργα, περνοῦσαν τὸ κεφάλι τους ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πόδια τῶν θεατῶν κ' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κάρβουλα τοῦ κυκλικῶ φράγμα του τοῦ στίβου.

Στὸν στίβο τοῦ κέντρου κρεμῶταν μιὰ πινακίδα μὲ τὰ ὀνόματα τῶν πετεινῶν - παλαιστῶν καὶ τὴ γενεολογία τους. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μερὰ, ἔξω ἀπὸ τὰ κάρβουλα, στεκόνοισαν οἱ διατηρῶν, κρατῶντες κάτω ἀπὸ τὴν ἀμμογῆλη τους τοὺς πετεινοὺς, ἐνῶ οἱ ἰδιοτίτην τους τρυφούσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ μάζεων τὰ στοιχίματα.

Ὁ Ἀμερικανὸς φίλος μου, λάτρης κ' αὐτὸς τῶν κοκκορομαχιῶν, ποὺ εἶδει ἕνα Ἐβραῖο τῆς Αἴτης, ποὺ εἶχε ἀγοράσει τοὺς καλύτερους πετεινοὺς - παλαιστοὺς τῶν Ἀντιλλῶν. Ὁ καθένας ἀπ' αὐτοὺς ἐπαιούχιζε 400 ἢ 500 δολλάρια !

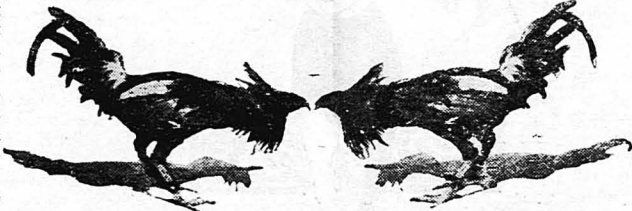
Καμιά φορὰ, στὴν ἑσπέρη, οἱ χωριῆτες κάνουν μιὰ πρόχειρη ἐταιρεία, συγκεντρῶνουν τὸ κεφάλαιο ποὺ τοὺς χρειάζεται κ' ἀγοράζουν ἕνα περιεργὸ παλαιστῶν, ποὺ τὸν πηγαίνουν θριαμβευτικὰ στὰ «μάτς», χτυπώντας ἀπὸ τὸν ἐθνουςισμὸ τους μὲ λύσσα τὰ τῶν - τῶν...

Οἱ πετεινοὶ δῶς τοῦ Ἐβραῖοῦ εἶνε ἀκατανίκητοι, γιὰ ἔχουν ἀνατριφῆ μ' ἐπιστημονικὴ μέθοδο κ' ἀνίχνουν στὶς καλύτερες ἰαπωνικὲς ράτσες τῶν παλαιστῶν. Ἐρετε δὲ πὺς τοὺς προτινοῦν ! Κάθε πρῶν τοὺς βάζουν νὰ γοφῶν ἐπὶ μιὰ ὀλοκλήρη ὥρα δυὸ εἰδικὰ πεντάλια ποδηλάτου, γιὰ νὰ δυναμῶνουν τὰ πόδια τους ! Ἐπειτα τοὺς σκληροῖνουν τὸ δέμα μὲ διάφορα ἰγρὰ, γιὰ ν' ἀντέξῃ στὶς φοινικὲς τοιμηπές τοῦ ἀντιπάλου των καὶ τέλος τοὺς γαλιζῶν μὲ εἰδικὸ πάλι τρόπῳ. Πολὸ λίγο πετεινοὶ λοιπὸν μποροῦν νὰ μετρηθοῦν μαζί τους. Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ὁ ἕνας πετεινὸς, ποὺ ἢ ἀγωνιζόταν, ἀνίχε στὸν κλοῖσιον Ἐβραῖο, ὁ ἄλλος, ὁ ἀντιπάλος του, σ' ἕνα Κινέζο σιδερωτῆ.

Πρὶν ἀρχίσει λοιπὸν ἡ κοκκορομαχία, οἱ δυὸ ἰδιοτίτητες, ὁ Ἐβραῖος κ' ὁ Κινέζος, ἔκαναν πολὺ καιρὸ μ' ἕνα σούρι τὸ μεγάλο νῆχι τῶν πετεινῶν, ποὺ μοιάζει μὲ σπρωτῶν, κ' ἔπειτα τὸ ἔγλειψαν, γιὰ νὰ δείξουν στοὺς θεατὰς ὅτι δὲν τὸ ἔχουν ἀλείφει μὲ δηλητήριον. Ἐπειτα μὲ τὰ μύγουλα φροσοζομένα ἀπὸ τὸ νερὸ, περιόρουν τὸν πετεινὸ τους, γιὰ νὰ τὸν ξεφλινίσουν, κ' ἀποτραβήχτηκαν, γιὰ ν' ἀφήσουν ἐλευθέρου τὸν στίβο.

Ἀπὸ ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἀρχισε μιὰ μονομαχία μέχρι θανάτου... Οἱ πετεινοὶ ραμφίσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο μὲ μιὰ ἄγρια λύσσα, στὰ μάτια, στὸ λειρὸ, ἀνάμεσα στὶς φρενοῖτες, καὶ γδένονται μὲ τὸ σπρωτῶν τους. Μετρωτοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν κρυφὰ ἐκπλοῖς, σὺν τοὺς μεγάλους παλαιστοὺς. Ὁ πετεινὸς τοῦ Ἐβραῖοῦ κάνει διαρκῆ βόλτες, γιὰ νὰ κορυφῶ τὸν ἀντιπάλου του, ποὺ τὸν παρακολουθεῖ σὺν αἰτάχαιες κ' ἔξαντλεῖ ἔτσι τὶς δυνάμεις του. Κ' ἄξαφνα, ὁ πετεινὸς τοῦ Ἐβραῖοῦ κάνει μιὰ σπρωτῶν κ' ἀρχίζει στὶς τοιμηπές τὸν πρωταθλητῆ τοῦ Κινέζου, ποὺ ἔχει λαχανοῖσι ἀπ' τὸ τρέξιμο... Οἱ θεατὰί τώρα ἀλαλάζουν ἀπὸ τὴ χαρὰ τους ! Ὅλοι τους σηκῶνεται ὀρθοὶ καὶ προσέχουν τοὺς ἀντιπάλους, γιὰτι καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς μονομαχίας δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀγγίξῃ κανεῖς. Τὰ στοιχίματα πάλι ἀρχίζονται νὰ μεγαλώνουν. Ὁ πετεινὸς τοῦ Ἐβραῖοῦ ἀνατρεῖ πὺ δυνατός. Οἱ θεατὰί λοιπὸν σηκῶνουν τὰ χροῖ τους ψηλά, ποὺ χροῖται ἕνα μάτιος χροῖνοῖσιματα, κ' οὐρλιζῶν :

— Δέκα δολλάρια ! ὁ ἕνας.
— Δεκαπέντε ! ἀπαντρεῖ ἕνας ἄλλος...
— Ὁ Κινέζος, ἀνήσυχος, δίνει θάρρος μὲ στρογγυλὲς στὸν πετεινὸ του.
— Ὁ Ἐβραῖος δῶς, ἦσυχος, ποὺ φρονάξει ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ παρῶντα λόγια καὶ τοὺ κάνει μυστηριώδη νοήματα. Οἱ πετεινοὶ, ξεγδαρμένοι ἀπὸ

Κοκκορομαχία

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ J. GERAD

ΜΙΑ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, νέος ποιητής. ΜΑΡΙΑ, νέα κόρη πλούσια.

(Στο σπίτι της Μαρίας. Σ' ένα πλούσια στολισμένο σαλόνι. Η Μαρία κάθεται μόνη και φυλλομετράει ένα βιβλίο. Ήλφαφα μπαίνει ο Ροβέρτος).

ΡΟΒΕΡΤΟΣ. — Καλησπέρα σας, δεσποινίς Μαρία.

ΜΑΡΙΑ (αφήνοντας το βιβλίο). — Καλησπέρα σας, κύριε ποιητή.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας βρήσω, επιτέλους, μόνη, δεσποινίς ! Δόξα σοι ο Θεός !...

ΜΑΡΙΑ.—Θέλατε να με βρήτε μόνη ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Το λαχταρούσα...

ΜΑΡΙΑ.—Και γιατί ; Θέλετε να μου μιλήσετε ιδιαιτέρως ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μάλιστα.

ΜΑΡΙΑ.—Και τι έχετε να μου πείτε ; Μήπως θέλετε να μεσολαβήσω στον πατέρα μου, για να σας δώσει μια θέση στα έργοστασία του ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Όχι. Δεν έχω ανάγκη από θέσεις.

ΜΑΡΙΑ.—Γιατί τότε ; Δεν ζη κανείς μόνο με την ποιησι.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν ζω μόνο με την ποιησι, δεσποινίς. Βέβαια, η ποιησις είναι η χειρότερη μου τροφή και δύναμις, αλλά ξέρετε, έχω και κάποια μικρή περιουσία. Έπειτα, κερδίζω όλοένα περισσότερα από τα βιβλία μου.

ΜΑΡΙΑ (κάπως ειρωνικά).—Κερδίζετε δόξα...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Και χρήματα.

ΜΑΡΙΑ.—Όραία !... Πρέπει λοιπόν να είστε εύτυχις.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναι, αλλά ή δόξα και τα χρήματα δεν είναι αρκετά για την εύτυχια ενός ανθρώπου.

ΜΑΡΙΑ.—Και τι χρειάζεται ακόμα ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν καταλαβαίνετε τι χρειάζεται ακόμα ;

ΜΑΡΙΑ.—Άνομια περισσότερα χρήματα ήφως, άκόμω περισσότερη δόξα ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Όχι. Κάτι άλλο...

ΜΑΡΙΑ.—Που είναι αυτό το άλλο ;...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Η αγάπη !...

ΜΑΡΙΑ (χαμογελώντας).—Ποιητή !...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά γιατί ; Πρέπει να είναι κανείς ποιητής, για να νοιώθη την ώμορφιά της αγάπης ; 'Η αγάπη δεν είναι το μεγαλύτερο ιδανικό κάθε ανθρώπου ;

ΜΑΡΙΑ.—Έξωκουλούθετε να μιλάτε σαν ποιητής.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Μά έσείς, δεσποινίς, δεν πιστεύετε στην αγάπη, δεν την λαχταράτε καθόλου ;

ΜΑΡΙΑ.—Δεν μου μένει καιρός να την λαχταρώ. Είμαι πολύ μοντέρνα γυναίκα, καθώς ξέρετε. Βρίσκωμω διαρκώς άτηχολημένη. Χορεύω, διασκεδάω, παίζω τένις, γκολφ, ταξιδεύω...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Και...δεν αγαπάτε ;

ΜΑΡΙΑ.—Είμαι μία πεταλούδα, που πετάει από λουλουδι σε λουλουδι. Δεν σταματώ ποτένά. Φλερτάρω μόνον...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Και δεν ποθείτε καθόλου την άληθινή αγάπη ;

ΜΑΡΙΑ.—Όχι, προς το παρόν.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Κι' όμως... Ένας μεγάλος έρωτας...

ΜΑΡΙΑ.—Δεν μου άρέσουν οι μεγάλοι και παράφοροι έρωτες. Δεν είμαι καθόλου ρομαντική. Δεν πιστεύω στο πάθος.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Πάντως, κι' αν έσείς ή ίδια δεν νοιώθετε τον μεγάλον έρωτα, τον έμπνεύετε όμως στους άλλους.

ΜΑΡΙΑ.—Οι νέοι της τάξέωσ μου μου μιάζουν. Άρπαζάντα στο φλέφτ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Οι νέοι της τάξέωσ σας. Οι πλούσιοι και ματαιόδοξοι.

ΜΑΡΙΑ.—Μά γιατί, κύριε Ροβέρτε, αντιπαθείτε τόσο τους πλουτίς τσιμπιές, είνε κατακόκκινοι από τα άμματα κι' άνασαιώνον με το πάθος άνοχού, με τα μάτια θολά, με το λειψή πρησιμένο και το κεφάλι κατακίωρο...

Τέλος, ό Ένας άπ' τους δύο άρχίζει να παρατατάη και στην πρώτη έπίθεσι του αντιπάλου του σοφιάζεται καταγής έξαντλημένος. 'Ο ιδιοκτητής του τότε, για να τον σώση από τη μανία του νικητού, τον παίρνει και βγαίνει άπ' το στίβο. 'Υστερ' από μια έβδομάδα, με τις στοργικές περιποιήσεις του, θά μπορούση να τον παρουσιάση πάλι σε μια καινούργια κοζμοσομαχία.

Κι' οι μάγοι, που κέρδισαν τα στοιχήματα, ηηδών τώρα από τις κερτίδες με χαρούμενες φωνές και μαζεύονται γύρω από τον Έβραίο, για να του δαιμονιάσουν από κοντά τον γενναίο είνουσιμένο τους.

Αυτή λοιπόν ή κοκκορομαχία της 'Αιτήσ θά μου μείνη άξέχαστη, γιατί πρώτη φορά έβλεπα να είνε ώργανωμένα αυτά τα θεάματα σαν τις ανωμαχικές συναντήσεις της 'Αμερικής και σαν τις τόσο δημοφιλείς λιποδρομίες μας !...

ΑΡΝΑΛΛΟ ΦΡΑΚΚΑΡΟΛΙ

οίους ; Τότε λοιπόν θα σας είμαι κι' εγώ αντιπαθητική. Γιατί δεν μιλάτε και με ζητάτε έτσι ; Πίστε μου λοιπόν τί ήταν αυτό που θέλατε να μου πητε ιδιαιτέρως...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (σιγά και παθητικά).—Σας αγαπώ, Μαρία !...

ΜΑΡΙΑ.—Αυτό θέλατε να μου πητε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναι, αυτό. Και κάτι άλλο ακόμα.

ΜΑΡΙΑ.—Τί ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (πολύ συζητημένος).—Πίστε μου... Θέλετε να γίνετε γυναίκα μου ;

ΜΑΡΙΑ (γελώντας).—Μά, κύριε Ροβέρτε... Για σκεφθήτε... Πώς είναι δυνατόν να γίνω εγώ γυναίκα σας ; Είμαι μία πλούσια μοναχοκόρη κι' έσείς είστε Ένας φτωχός ποιητής.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας αγαπώ τηλέα. Είστε ή θεά μου, ή Μούσα μου ! Θέλω να περάσω όλη μου τη ζωή σαν σκλάβος μπρος στα πόδια σας. Θέλω να δοξάσω την ώμορφιά σας, θανόντας την στα τραγούδια μου.

ΜΑΡΙΑ.—Σας εύχαριστώ πολύ. 'Αλλά δεν είναι δυνατόν... Προτιμώ να μείνη παραγνωρισμένη ή ώμορφιά μου. Μπορεί να είστε Ένας θαυμάσιος ποιητής και να μ' αγαπάτε τηλέα, άλλ' εγώ προτιμώ να πάρω Έναν άνθρωπο, ό άποιος θα έχη Έναν τίτλον είνγενειας.

Προτιμώ να γίνω κόμισσα ή μαρκησία, παρά σύζυγος ποιητού. Και μου άρέσει πολύ περισσότερο ή κοσμική ζωή από τα άνειρηστολήματα των ποιητών.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Όποτε δεν μου δίνετε καμιά έλλπίδα ;

ΜΑΡΙΑ.—Δεν μπορώ να σας δώσω ψεύτικες έλλπίδες.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Αλλοίμονο !... Σας αγαπώ τόσο, μα τόσο, που είμαι έτοιμος να δώσω και το αίμα μου για σας !...

ΜΑΡΙΑ.—Τι ρομαντισμός !... Τι ποιητικές υπερβολές !... Σας βεβαίω, όστόσο, κύριε Ροβέρτε, ότι δεν θα χρειαστώ ποτέ το αίμα σας...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Εστο !... Έγώμω να είστε πάντα εύτυχισημένη και να λημονήστε, αφού το θέλετε έτσι, τον φτωχό ποιητή, που θα σας αγαπά, όστόσο, πάντα...

ΜΑΡΙΑ.—Σε λίγον καιρό θ' άρραβωνιαστώ μ' Έναν κομητά ή μ' Ένα μαρκησία. Και για την άκρίβεια, με τον νεαρό μαρκησία που με είδατε προχτές στον δρόμο...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Θ' αγοράσετε, δηλαδή, Έναν τίτλο με την προίκω σας.

ΜΑΡΙΑ.—'Οπως θέλετε πάρτε το...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Εγώ όμως ήθελα μόνον έοδς κι' όχι τα χρήματά σας.

ΜΑΡΙΑ.—Βροδίασε πειά, κύριε ποιητή. Τ' αγαπημένα σας άστέρια θά έχουν βγή κιόλας στον ουρανό. Δεν πάτε να τα καλύτεπερίσετε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Με διώχνετε ; Καλά... φεύγω... Καληνύχτα σας, κυρία μέλλουσα μαρκησία !...

(Φεύγει, πνίγοντας Έναν λυγμό).

ΜΑΡΙΑ (περιφρονητικά).—Τί ποιητής !...

(Μετά Ένα χρόνο. 'Η Μαρία είναι έσπλωμένη σε μια σαίζ-λόγκ. Κοντά της κάθεται ο Ροβέρτος).

ΜΑΡΙΑ.—Έπερτε να σας παρακλίσω τόσες φορές για να έρθετε ; Γιατί δεν ήρθατε τόσο καιρό ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν ήθελα να έρθω...

ΜΑΡΙΑ.—Γιατί δεν θέλατε να έρθετε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Δεν ήθελα να σας ξαναδώ.

ΜΑΡΙΑ.—Γιατί ; 'Εγώ ήθελα τόσο να σας ιδώ !... Σας χρωστώ την ζωή μου... Για αντισταθήτε !... 'Αν δεν μου δίνετε το αίμα σας, θά είχα πεθάνει. 'Η μετάγγις του αίματός σας μ' έσωσε...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας το είχα πη ότι σε μια ώρα άνάγκης θά έδνα και το αίμα μου για σας.

ΜΑΡΙΑ.—Ναι. Κι' εγώ γέλασα όταν μου το είπατε.

Θυμάστε ; Μά, συγχωρείτε με τώρα. Δεν με συγχωρείτε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Ναι. 'Αλλά ξεχάστε ότι σας έδωσα το αίμα μου.

ΜΑΡΙΑ.—Πώς να το ξεχάσω ; 'Ο άρραβωνιαστικός μου, ό μαρκησίας ντε Πλάξ, δεν δέχτηκε να δώσει το αίμα του για να με σώση, όταν οι γιατροί του είπαν ότι μόνο μια μετάγγις αίματος μπορούσε να με γλυτώση άπ' το θάνατο. 'Ημωιν άρρωστη βαρεία... έπέθανα. Κι' όταν έσείς εμάθατε ότι κινδύνευω, όταν έμαθατε τί μπορούσε να με σώση, ήρθατε άμέσως και προσέφερατε το αίμα σας.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—'Ας μη μιλάμε πειά γι' αυτό.

ΜΑΡΙΑ.—Όχι, όχι. Μ' έσώσατε. Σας χρωστώ τη ζωή μου, την καρδιά μου, τα πάντα. Ναι, Ροβέρτε, σας αγαπώ. Δεν θέλω να γίνω μαρκησία...

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Είν' άργά πειά.

ΜΑΡΙΑ.—Όχι, όχι... Μη μου άρνείστε. Συγχωρήστε με για τα λόγια που σας είπα άλλοτε. Είμαι δική σας πειά. Το αίμα σας μ' άναστήσε. Μου δώσατε τη ζωή... 'Επίσης αν δεν μ' αγαπάτε πειά.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ.—Σας αγαπώ, αλλά...

ΜΑΡΙΑ.—Τότε θά γίνετε σύζυγος μου. Θέλετε ;

ΡΟΒΕΡΤΟΣ (φιτώντας τη χείρα της).—Ναι, ναι... Σας λατρεύω !... ('Αγκαλιάζονται και φιλοούνται).